

[Justitsministeren.]

bemærkning. Det ærede medlem sagde om rigsadvokaten, at han var embedsmand og underordnet regeringen. Det ærede medlem antydede, at dette havde påvirket den udtalelse, rigsadvokaten havde afgivet. Det ærede medlem sagde direkte, at man kunne forestille sig, at rigsadvokaten havde „lugtet“ sig til det resultat, regeringen måtte ønske. Jeg afviser på det bestemteste den insinuation, og jeg synes, det ærede medlem burde have sparet sig den. Han burde i øvrigt have sparet sig adskillige af sine bemærkninger. De bar ikke præg af den tankens klarhed, der ellers er det ærede medlems styrke.

Det ærede medlem hr. Henry Christensens tale giver mig ikke anledning til kommentarer, men jeg har nogle bemærkninger til det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, alene for at hans udtalelse ikke skal stå uimodsagt, idet jeg intet ønske har om at forlænge denne debat, også ud fra den betragtning, at der mig bekendt intet nyt er kommet frem. Jeg ved ikke, om jeg misforstod det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, når jeg opfattede ham derhen, at han brugte den vending, at regeringen havde modvirket en undersøgelse. Hvis jeg ikke har misforstået det ærede medlem, beder jeg ham over for det høje ting dokumentere, på hvilke områder regeringen blot har søgt at modvirke en undersøgelse af denne sag.

Det ærede medlem kritiserede nedsættelsen af undersøgelsesudvalget. Må jeg derom sige, at det, der skete, var, at regeringen kort efter den ulykkelige katastrofe i 1959 anmodede højesterets præsident om at nedsætte et udvalg bestående af tre dommere, deriblandt en højesteretsdommer, til at gennemgå samtlige forhold vedrørende Grønlandsskibet „Hans Hedtoft“, herunder det spørgsmål, som nu to gange har været genstand for debat i det høje ting. Der fremkom ikke dengang nogen kritik af den valgte fremgangsmåde. Det er tværtimod min erindring, at der var almindelig tilfredshed med, at man så hurtigt greb ind ved henvendelse til et fuldstændig uvildigt organ for at få undersøgt baggrunden for den uhyggelige katastrofe. Jeg forstod det ærede medlem derhen, at han anså det for forkasteligt, at regeringen, efter at den første beretning forelå og der var frem-

kommet nye momenter, anmodede undersøgelsesudvalget om at genoptage sit arbejde. Jeg forstod, at det ærede medlem anså det for forkasteligt at gøre dette, fordi to af undersøgelsesudvalgets medlemmer var medlemmer af den rigsret, som det ærede medlem og hans medforslagsstillere ønskede sat i virksomhed. Jeg afviser denne kritik. Vi havde dette undersøgelsesudvalg, nye momenter var kommet frem, og det eneste naturlige var at bede de dommere, som var inde i sagens enkeltheder, om at foretage de yderligere afhøringer og undersøgelser, som det nye fremkomne kunne give anledning til.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen kom jo denne gang, i modsætning til under den debat, vi havde den 9. december, ind på spørgsmålet om, hvilke straffelovsparagraffer det ærede medlem har tænkt på, da han formulerede sit forslag til beslutning om rigsretsanklage. Jeg opfattede det derhen, at det ærede medlem tænkte på bestemmelserne i §§ 156 og 157 i straffelovens 16. kapitel. Må jeg minde det ærede medlem om, at straffelovens § 156 foreskriver straf for den, der virker i offentlig tjeneste eller hverv, og som nægter eller undlader at opfylde pligter, som tjeneste eller hverv medfører, og at § 157 taler om grove eller oftere gentagne forsømmelser og skødesløshed i tjenestens udførelse. I de bemærkninger, hvormed det ærede medlem ledsagede sin nævnelse af disse to paragraffer, fremførte han intet, der for mig kunne indicere, at der var noget som helst grundlag for at tro, at disse paragraffer ville kunne bringes i anvendelse i tilfælde af en rigsretssag mod forhenværende minister Kjærhøl. Jeg henviser det ærede medlem til det, rigsadvokaten herom har sagt, og navnlig til en bemærkning i rigsadvokatens sidste udtalelse, hvor han siger — jeg beder om tilladelse til et kort citat — :

„En henvisning fra ministerens side til, at han, når han modtager den af alle kaptajner underskrevne erklæring af 11. marts, må gå ud fra, at kaptajnerne ved nærmere eftertanke har bortset fra deres tidligere betænkeligheder, kan vanskeligt imødegås.“

Jeg tror, denne betragtning er iøjnefaldende rigtig, og hvis man erkender denne betragtnings rigtighed, falder det ærede